

נצחית, לא להתרפק על גלי הנוסטלגיה אלא לחדש ולהתחדש. היא עובדת על חומר חדש עם אמנים צעירים. מופיעה ערב ערב ולא נחה על תהילת העבר.

יפה עכשיו בגיל 57, נאה ומטופחת, היא שומרת על הופעה צעירה. לבושה בגלבייה כחולה היא מבקשת להישאר צעירה

אם הבנות יפה ירקוני עם בנותיה אורית, תמי ורותי בתקופה שבה ניסתה לשלב אותן בקריירה שלה. כיום אורית היא עיתונאית, תמי פעילה בשלום-עכשיו ורותי כלה צעירה. הבנות אמרו לא אחת כי הן עייפות משאיפתה של אמן להאחז בצמרת.

שני, כשיש מילחמה, את רוצה שישמיעו אותך. לא צריך להשמיע אותי מפני שאני זמרת מלחמות. ברפרטואר שלי יש הרבה מאוד שירים, החל מביתני אל מול גולן ועד לערב של שושנים. מדוע אי-אפשר להשמיע את השירים האלה: מדוע להשמיע שירים של יפה ירקוני רק בערב יום הזיכרון ותמיד את אורי. אומרים לי: את מונמנט לאומי, את מיתוס. למה את נלחמת בזה? אני לא נלחמת בכלום. אני גם לא מנסה להתכחש לשירים האלה. אלה שירים ארוכים עלי. שירים שעשו אותי. אבל הצרה היא שאנשים לא נותנים לי הזדמנות לשיר גם שירים אחרים. פשוט לא טורחים לשמוע שירים אחרים. ושיש מה לשמוע.

בזמנו, כשדרורה כן-אבי עוד היתה בחיים, היא אירגנה לי פגישה עם בחורות צעירות מהרדיו, שהן עורכות מוסיקליות. אחת מהן אמרה: אני מכירה את כל השירים שלך. אמרתי לה: מותק, זה קצת מסוכן להצהיר הצהרה כזו. אני אשים תקליט ותגידי לי אם אי פעם שמעת את השירים. מוכן שהיא לא זיהתה אף לא שיר אחר. למה לא נותנים לי הזדמנות להתפתח? לא נותנים לי צ'אנס. אפילו לא מתייחסים. פעם דיברתי על זה עם אורי אבנרי והוא אמר לי: "לא יעזור לך שום דבר, ככה זה יהיה תמיד." אבל אני לא רוצה שככה זה יהיה. אני לא מאלה שיושבות בבית ומתרפקות על העבר, לא יכולה לשיר באב-אל-ואד לא בא אני מופיעה ערב ערב. הקהל דורש

★ הצעירים הם שוחרי-מלחמה

אני נשמעת כאילו כואב לי לזמשהו? לא כואב לי כלום, כי אני כמעט לא שומעת רדיו. וכשהג טקסי שואל אותי, "יפה לאן נעלמת?" אני אומרת לו שלא נעלמתי.

זמרת המלחמות כך בינו את יפה ירקוני במשך כל חיילי צה"ל. כעת היא עייפה מהתואר שהודבק לשמה. מבקשת להתנער מעברת, רוצה שיתנו לה הזדמנות לשיר שירי ארץ-ישראל אהבה ושלום.

את השירים האלה ואני לא מסוגלת. את האמני יום יבוא מנגנת התזמורת והקהל שר לי. אני לא יכולה להתחיל ברבותי ההיסטוריה חוזרת, אני עייפה. ואנשים אומרים לי "זה לא יעזור לך". אז כעת אני מנסה לעשות תקליט עם שלמה ארצי, גרי אקשטיין ויהודית רביץ. אני לא מוכנה לוותר! אני רוצה להתחדש. אני לא אשיר רוקנ'רול, אבל גם לא באב-אל-ואד. אני לא מופיעה רק בפני תיירים. באים גם הרבה ישראלים. הם שואלים "מי

מה, אני כבר חושבת שגם כיום העצמאות לא משמיעים את השירים שלי.

ביום-העצמאות לא צריך כנס מחד-תרות ולא מצעדים, וחייך בחופשה לא צריך להסתובב במדים. למה כשאני אומרת את זה זה נשמע משונה? איפה אני נמצאת על המפה הפוליטית? כאן אני בכלל מבוכלבלת. אני אנטי-מפלגתית. בתקופת מלחמת לבנון קמתי בבוקר ואמרתי: "אלוהים, תעזור לי שארע מה טוב ומה רע." כבר לא ידעתי מה לחשוב. אני מקנאה בבתי, תמי, שיש לה דיעה ושהיא צמודה אליה. תמי היא מראשי שלום-עכשיו. כלילה שבו נרצח אמיל גרינצוויג הלכתי לכיכר מלכי-ישראל וחחמת. בהפגנה נגד צברה ושאתילא הייתי מחוץ לארץ, אבל אילו הייתי בארץ, הייתי באה להפגין. יש דברים שבהם אני פחות קיצונית מהבנות שלי. אולי בגלל העבר, אולי בגלל שחייתי עם הערכים ושאיני זוכרת את מלחמת-השחרור אני מסתכלת על דברים אחרת. אני יודעת שחייבים למצוא דרך לחיות איתם, זה ברור. איך לעשות את זה? אני באמת לא יודעת. אני מסתכלת (המשך בעמוד 68)